

“Sinodejant” al bisbat de Sant Feliu

Dm, 23/10/2018 per Catalunya Religió

(*Ignasi Segura / Bisbat de Sant Feliu de Llobregat*) La meva vivència personal de l'actual Sínode de bisbes va començar fa uns quants mesos, quan es va anunciar el tema i en vam respondre el qüestionari previ. Aquests dies d'octubre, ha estat la Delegació de joventut de la meua diòcesi, Sant Feliu, la que ens ha anat llançant [missatges](#) sobre el començament i el desenvolupament del plenari.

Com a fet principal, destacaria la [trobada](#) "Sinodejant" del passat divendres 19 d'octubre, en la qual una petita representació de joves del bisbat ens vam reunir a Sant Vicenç dels Horts per compartir una breu estona de pregària amb el nostre bisbe Agustí Cortés, i per fer a continuació el recorregut a peu des d'allà fins a Sant Boi vora el riu Llobregat, acompanyats pel nostre delegat de joventut, mossèn Carles Muñiz.

Curiosament, el que semblava que havia de ser una lleugera passejada va acabar convertint-se en una dosi concentrada de pelegrinatge. Com a tal, això podria no tenir cap mena de relació amb el Sínode, però ja que vam fer aquesta caminada amb motiu d'aquest, i per una certa analogia entre ambdós fenòmens, em surten tres metàfores del que està vivint i tractant l'Església en aquest moment sobre els joves, la fe i el discerniment vocacional:

-Els joves: La qüestió del "quin sentit té tot plegat?" És la pregunta que molts es poden o ens podem fer: quin sentit té que ara els bisbes d'aquesta Església mil·lenària i, aparentment, envellida, es reuneixin per tractar temes de joventut, i a més en temps de plena tempesta? És la mateixa pregunta que em vaig fer (o ens vam fer) just abans de començar la caminada: de nit i amb la que està caient - pluvia feia estona i llampeguejava a l'horitzó, mirant cap a Sant Boi- ara hem d'anar a caminar uns quants quilòmetres vora el riu? Quina necessitat hi ha? El bisbe ens va dir que durant el camí ens recordéssim de tots els joves de la diòcesi, de les realitats concretes de cadascú. Doncs sí, capel·lina, paraigües... I endavant.

-La fe: Caminar junts. Si etimològicament Església vol dir assemblea, congregarse... Quina millor manera de trobar-se que caminar plegats? Caminar posa a tothom al mateix nivell, i al servei els uns dels altres. No vol dir que no hi hagi diferències. Per exemple, alguns fan de guies perquè ja han fet el camí al matí i van aconsellant per on tirar. La igualtat vol dir que compartint les dificultats es decreix en individualisme, en mirar per sobre, en elitisme, i es creix en empatia i compassió (patir junts). A vegades un il·lumina amb la llanterna del mòbil el camí de l'altre, i més tard el que camina al davant permet al de darrere seguir les seves petjades sobre el terra moll. Església en moviment.

-El discerniment vocacional: Acabar amb els peu enfangats. Arribats a un cert punt, ja prop de la meta, el camí esdevé un bassal de fang. Desenes de metres enfonsant els peus completament, fent xof-xof. L'aigua i la terra del "lubricatus" (Llobregat) traspassen totes les fronteres pèdies i conquereixen l'interior del calçat. Quan arribes a aquest nivell t'empipes uns segons però després t'alegres i dius "ja està, ja ho hem donat tot, divertim-nos una mica caminant pel fang". Potser discernir la vocació és quelcom semblant a això: et vas reservant intentant caminar sense mullar-te gaire, però vas ensopegant amb bassals i acabes enfonsant-te en el fang. El benestar seria major estirat al sofà amb una manteta, però havent trepitjat el fang puc dir aquelles paraules de Pablo Neruda: "Confesso que he viscut."

Epíleg: Arribem a Sant Boi i mentre caminem un quilòmetre més pels carrers de la ciutat cridem l'atenció per les capel·lines banyades i els cabells xops i els peus bruts. No se sap d'on venim ni on anem, però es nota que estem vivint una petita aventura. Ens veuen un grup d'adolescents que s'aixopluga a la cantonada d'un bar i algú d'ells diu: "Aquests sí que van preparats." Potser el Sínode ens empenyerà a això, a posar-nos en camí i a preparar-nos per la vida.